

Sygn. akt II CSK 631/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku K. W.

przy uczestnictwie J. K., M. K., R. W., H. W., A. J., K. J., A. D., M. P., D. P., Ł. K., K. K., małoletnich: D. K., X. K. i O. K. reprezentowanych przez przedstawiciela ustawowego M. K. oraz Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W.

Oddziału Terenowego w P.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania - J. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt XV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek K. W. o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika J. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 marca 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd Okręgowy zaaprobował ustalony przez Sąd pierwszej instancji przebieg drogi koniecznej do działki wnioskodawczyni przez działkę należącą do skarżącego mimo możliwości ustalenia przebiegu drogi koniecznej w innym wariantcie, a mianowicie częściowo przez działkę, której wnioskodawczyni jest współwłaścicielką w 4/24 części. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na tej przyczynie kasacyjnej nakładało na skarżącego powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa materialnego lub procesowego. Oczywistość tego naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania poszerzonej analizy istotnych dla wyniku sprawy przepisów.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku uczestnika o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z szerokimi i wnikliwymi motywami zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego nie pozwala stwierdzić, że zostały spełnione przesłanki, na które powołuje się skarżący. Jego teza o oczywistej sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z prawem opiera się bowiem w istocie na powtórzeniu sformułowanych w apelacji argumentów przemawiających za wyborem innego wariantu drogi koniecznej, podczas gdy z obszernego i starannie umotywowanego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, zawierającego pogłębione oceny prawne bazujące na szczegółowych ustaleniach faktycznych, wynika jednoznacznie, z jakich przyczyn, opierając się na przyjętej w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nauce wykładni art. 145 § 2 i 3 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014r., III CZP 74/14, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1998 r., I CKN 673/97, z dnia 20 lutego 1985 r., III CRN 364/85, OSNCP z 1985, nr 12, poz. 198, z dnia 14 listopada 1997 r., II CKN 456/97 oraz z dnia 16 stycznia 2015 r., III CSK 147/14), sąd dokonał wyboru określonego wariantu drogi koniecznej. Sposób motywacji twierdzenia o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej wskazuje nie tyle na istnienie widocznego *prima vista* kwalifikowanego uchybienia przytoczonym normom prawa materialnego, skutkującego wydaniem postanowienia w sposób oczywisty wadliwego, ile na niezaakceptowanie przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia sprawy.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy oddalił wniosek wnioskodawczynie o przyznanie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego (odpowiedzi na skargę kasacyjną), uznając, że nie zachodzą podstawy do odejścia od reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c. zgodnie z którą

każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1999 r., III CKN 497/98, OSNC 2000, nr 6, poz. 116).

a
jw